

Skrb očetna šla je z njim počivat.
Ali vdanost še po sobi sije,
kakor da so rožo presadili
v drugo prst, da lepše zopet vzklije.

Ni zaplakal plač v družini sveti,
ko je vstala prva jim ločitev:
Eno sámo, eno je potrebno —
Bog in božje volje izpolnitev.

A ločitev zdaj prihaja druga,
hujša nego grenka vsa slovesa,
kot doslej je videla še niso
in poslej ne bodo je nebesa.

Tiho, tiho, hiša nazareška!
Mrak po tebi črni plašč odeva,
mlad pastir se s čredo vrača v mesto
pa si pesem hrepenečo peva:

— Povejte mi rose,
ve rose prečiste,
kaj nam Rešenika
rosile še niste?

Povej mi, danica,
danica večerna,
li skorože duša
zagleda ga verna?

In pastir je lahko noč zatrobil,
da so v gnezdih zbali se golobi:
Kak bi mogli lahko noč zaspati,
ko jim tako bučno pesem trobi!

Doli v mestu dom so Joahimov
napolnili tajnostni šepeti —
Ali v sobi dihale molitve?
ali v oknu so drhteli cveti?

(Dalje.)

Jezerska roža.

Fantazija. — Spisala Lea Fatur.

Na jezeru pod planino sanja jezerska roža. Tiho je jezero, ne gane se, ne moti rože v sladkih sanjah. Okrog nje plavajo široka zelena peresa, visoko, tenko stoji bičje ob robu jezera.

Tiho je jezero. Le včasih se zaziblje globoko v temnem dnu. Zelene podvodnice pomolē vun glavice, gledajo v svet, na rožo, jezerskih cvetk kraljico. Kaj se tuji hladni globini, komu cvete tako sama? Bujno je življenje v dnu jezera. Po mehkem mahu se igrajo žuželke in školjke, zlatoluskinaste ribice plešejo, lazijo raki, plavajo batoglavci. Roža pa tako sama na površju. Ona pač uvene pod solčnim žarom. Zakaj gleda v svetlo, paleče solnce? Bela, krasna sanja jezerska roža . . . Vzduh je topel, nebo modro, planina visoka. Ozka stezica vodi k jezeru. Po njej prihaja mlad potnik, zagleda rožo, zahrepeni po prekrasni . . . Toda zaman steguje roko. Strogi stražar, stoji tu bičje — globoko je jezera zeleno dno. V solncu se svetijo prosojna krila kačjega pastirja, priletavajo zlatopisani metulji. Šepečejo roži o veliki vodi, ki pôlje nemirna, neomejena, ob kateri ni stražečega bičja . . .

Jezerska roža se ne gane. Razprostira belo krilo, gleda v solnce. Ono izliva morje svetlobe nad njo . . .

Omamljena zapira čašo, se pogreza v jezersko dno. Nad jezerom pa veje še sluh o prelepi. Bičje šepeče potniku o čisti, nepristopni . . .

*

Poslušam potnik in se spominjam tebe — Mira. Bela roža si bila na jezeru življenja, skrita v nepristopnem bičju svojih čednosti. Obletavali so te pisani metulji, prihajali so k tebi potniki . . . Nobeden ni izmamil bele rože iz zatišja — —

Visoko so stale lilije na vrtu. Sestra med sestrami, si hodila ti med njimi. Željan miru, ki je vel okoli tebe, sem te prosil ljubezni . . .

Molčala si — utrgala lilijin cvet. Listič za lističem je padel iz cvetne čaše, lepote oropano si mi podala . . . Mira, kaj pomeni zagonetni odgovor? . . .

Zazvonilo je v krilu planin, v samostanu . . . Z nadzemskim smehljajem na belem licu si pokazala tja — —

*

Rad stojim ob jezeru, gledam čudokrasno rožo. V solnce se ozira, njemu cvete, odcvete. Tako cveteš tudi ti, Mira, moja bela roža, v samostanskem zatišju večnemu Solncu . . .

